

Žabiatko

Keď pršalo mrholilo
Žabiatko sa narodilo.
Žabiatko ver silné ako buk
otvorilo sivé očka, skríklo “Mama
křk! “

A mamička, žabka milá
veľmi sa mu potešila.
Zavolala zakrátko:
Pod’te že k nám babky, tetky
pod’te že k nám na posiedky
máme malé žabiatko!

Hneď sa zbehli babky, tetky,
znášajú mu nové hábky ,
košiel’očky, čepčky i periny
i kolísku z trstiny.

Dokola si posadali.
Žabiatku sa radovali.
V celej širšej močarine
nie je také krásne milé žiadne iné.

Sedia nad ním s škrekom - brekom,
akože ho neúrekom,
akože ho nazveme,
čo s ním robiť budeme?

Dohodli sa s kvikom kvakom kvak,
že ho nazvú Žaburiakom, tak!
Okúpu ho v močarine, kvak!
Povijú ho ako iné, tak!

Staré žaby prisvedčili, kvak,
Že je veru, že je veru tak!
„Hubičku má ako vráta , kvak!“
„Bude spevák ako tata, tak!“

„Očká veľké ako žiadne, kvak!“
„Čo nevidí, neukradne, tak!“
„Ako sane nôžky malé kvak!“
„Bude majstrom vo futbale, tak!“

Mamička len hlavou kýva,
s láskou v očka sa mu díva,
kolíše ho na podbeli,
objíma ho od radosti,
pred očkami žabích hostí,
až ho bolí bok!

„Hneď ťa spapám od ľúbosti!“

Preľaklo sa žaburiatko – skok!
Nikdy viac ho nevideli.